

Sygn. akt: I 1 C 497/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: protokolant Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z G.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II kosztami postępowania w kwocie 137,00 złotych, w tym 90,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko A. K., powód, A. Spółka zoo w G. , domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 392,30 zł wraz z umownymi odsetkami od dnia 15.10.2016r do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP ,a nadto obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej , zawartej w formie pisemnej, oznaczonej numerem (...) w dniu 11 września 2015 r, a zawartej do dnia 25.3.2016r. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki pieniężnej w kwocie 800 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości 49, 05 zł i prowizja 64 zł. Powód wskazał też, że zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 392, 30 zł oraz podał, że na kwotę tę składają się następujące należności: kwota 392, 30 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki. Powód wskazał też, że pożyczka powinna być spłacana w cotygodniowych ratach i że pozwana spłaciła tylko kwotę 1160, 00 zł, umowa pożyczki nie została rozwiązana przez powoda, z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy . Powód wskazał, że podejmował próby mediacji z pozwaną poprzez wezwanie pozwanej (listownie oraz elektronicznie) do dobrowolnej spłaty zadłużenia, po upływie terminu pożyczki lecz pozwana zadłużenia nie spłaciła. Powód wyjaśnił także, iż domaga się od pozwanej zapłaty odsetek umownych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 481 § 2 kpc.

(pozew, k. 2-3v)

Nadto powód wskazał, iż pobieranie dodatkowych opłat od pożyczkobiorców nie jest naruszeniem zbiorowych interesów konsumenckich. Zgodnie bowiem sprawę firmy pożyczkowe mogą zastrzegać w umowie pożyczki prowizje, opłaty i marże - art. 30 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Są to tzw. pozaodsetkowe koszty kredytu/pożyczki. Stąd nie można uznać trafności - co do zasady uproszczonego poglądu - iż pożyczkodawca

powinien pobierać od kredytobiorców-konsumentów jedynie odsetki, a każda inna opłata lub koszt oznaczałoby przerzucenie ciężaru i ryzyka działalności klienta. W opinii powoda był on uprawniony do obciążenia pozwanej dodatkowymi opłatami, bowiem były one przewidziane w umowie pożyczki, a ich wysokość pozostawała w rozsądnej relacji do udzielonego kapitału. Jednocześnie opłaty te stanowiły ekwiwalent wzajemnych świadczeń powódki na rzecz pozwanego.

Powód podkreślił też, że w ramach swobody kształtowania treści zobowiązania strony mogą ustalić świadczenia o nierównej wartości, przy czym wartość tych świadczeń powinna być określana na podstawie obiektywnych kryteriów, uwzględniających wartości obowiązujące na określonym rynku. Zdaniem powoda, by doszło do zarzuconego przy pozwaną wyzysku, o którym mowa w art. 388 kc nieekwiwalentność obu świadczeń musi być na tyle istotna, znacząca i poważna, że jej ocena w świetle reguł słuszności kontraktowej pozwala uznać, że wartości te różnią się w rażącym stopniu. W sprawie niniejszej opłaty związane z udzieleniem pożyczki nie zostały jednakże naliczone w sposób dowolny, gdyż nie odbiegają one od rzeczywistych kosztów poniesionych przez powoda z tytułu udzielenia pożyczki.

(pismo procesowe powoda, k. 20-21)

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2015 r. doszło do zawarcia pomiędzy A. Spółki zoo z siedzibą w G., jako pożyczkodawcą, a pozwaną, A. K., jako klientem umowy pożyczki nr (...). W umowie ustalono, że kwota pożyczki wynosi 864 zł oraz, że umowa obowiązuje przez okres od dnia jej zawarcia do dnia przewidzianego w harmonogramie spłatę ostatniej raty. Wskazano też, że pożyczka jest udzielona na okres 7 miesięcy od daty wypłaty pożyczki, tj. do dnia 25.3.2016r.

W treści umowy wskazano, że pozwana zobowiązana jest zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe za spłatę pożyczki w domu w wysokości 41,18 % każdej wpłaty, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem.

W umowie wskazano też, że roczna stopa oprocentowania jest stała i wynosi 27, 46 % oraz że jednorazowa opłata przygotowawcza w kwocie 64 zł jest uiszczana przez klienta jednorazowo i potrącana przy wypłacie kwoty pożyczki . Wskazano, że opłata przygotowawcza obejmuje poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki.

Przy założeniu wykonania przez pozwaną zobowiązania w terminach określonych w umowie całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną została określona w umowie na sumę 1552,30 zł.

Według orientacyjnego harmonogramu spłaty pożyczki zwartego w treści umowy termin płatności pierwszej raty przypadał na dzień 18 września 2015 r. W skład comiesięcznej raty wchodził kapitał w wysokości 14, 36 zł, odsetki- 1,66 zł , opłata za obsługę w domu- 11,21 zł ,łącznie rata tygodniowa w wysokości 27,23 zł.

W pkt. 14 - 16 umowy ustalono, że w przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca jest uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych zgodnie ze wskazaną w umowie kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej wysokości:

- koszt monitu telefonicznego , czy sms - 5 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty listem zwykłym– 15 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty listem poleconym- 20 zł,

- koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 30 zł,
- koszt wizyty windykacyjnej- 50 zł,
- koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – nie więcej niż 20 % kwoty wymagalnej długu przekazanej do windykacji .

W pkt. 23 umowy wskazano, że pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn zmiany regulaminu z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, a w pk-cie 20 zaznaczono , że regulamin udzielania pożyczek gotówkowych , harmonogram spłat, tabela oprocentowania, , opłat i prowizji oraz formularz informacyjny są integralną częścią umowy przekazaną wraz z egzemplarzem umowy klientowi.

dowód: umowa pożyczki - k. 5-5v; regulamin- k. 6-; tabela opłat- k. 7

W zawiązku z ustaleniem przez powoda braku uregulowania zadłużenia w całości powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty w wysokości 1464,30 zł, wskazując, że dokonano spłaty kwoty 88, 00 zł w dniu 14.10.2016r

dowód: wezwanie do zapłaty , k. 8

Pozwana dokonywała wpłat w okresie od 20.9.2015r do dnia 20.10.2017r w wysokości 1160 zł łącznie

dowód: zestawienie wpłat, k. 23

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda oraz fakt, że na niego scedowano dług pozwanej. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązek udowodniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne, uznając je za wiarygodne, albowiem ich autentyczność i prawdziwość - w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających - nie budziła wątpliwości Sądu. W szczególności za wykazany Sąd uznał fakt zawarcia umowy pożyczki, warunki tej umowy, braku spłaty ponad kwotę

1160 zł, wysłania przez powoda do pozwanej pisma z dnia 17 listopada 2015 r. zawierającego wezwanie do zapłaty pożyczki. Wszystkie te pisma zostały przez powoda przedłożone bez odpisów potwierdzeń ich nadań poświadczonymi za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda radcę prawnego, którego poświadczenie ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 §3 kpc). Pozwana nie obaliła zaś domniemania wynikającego z przepisów kpc co do jej aktualnego (obecnie i wówczas) adresu zamieszkania.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Kwota 392,30 zł, na którą składała się suma wypłacanej pozwanej, a nie spłaconej przez nią części pożyczki została spłacona przez pozwaną.

Jednakże, należy wskazać, że w zakresie należności wynikających z umowy tj. kwoty pożyczki de facto 800 zł, prowizji 64 zł, odsetek w wysokości 49,05 zł znajdowały one oparcie w przepisach kodeksu cywilnego regulującego umowę pożyczki i świadczenia uboczne w postaci odsetek za opóźnienie (art. 720-724 kc i art. 481 §1 i 2 kc) oraz postanowieniach umowy, podlegającej szczególnemu reżimowi określonymu w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715, ze zm). Przywołany przepis art. 720 kc stanowi bowiem, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; zaś przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w szczególności art. 3 ust. 1 określa, że przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a także art. 3 ust. 2 pkt 1 określający, że za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

W świetle tych regulacji, w ocenie Sądu, powództwo w części obejmującej niespłaconą przez pozwaną część kapitału pożyczki oraz odsetek umownych od tego kapitału naliczonego pozostawało w pełni przez powoda wykazane. W tym celu przedstawił on bowiem podpisaną przez pozwaną umowę pożyczki, a pozwana przyznała ten fakt.

W pozostałym jednak zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę kosztów obsługi pożyczki w domu w kwocie 639,25 zł - powództwo pozostawało niezasadne.

W ocenie Sądu, przywołane przez powoda postanowienia umowne przewidujące te opłaty w wysokości wyżej wskazanej pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie wiązały pozwanej, która zawarła z pożyczkodawcą umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanej opłatami w wysokości 41, 16 % od każdej wpłaty, łącznie 639,25 zł - przewidziane w treści wyżej wskazanych zapisów umowy są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl wyżej wymienionego przepisu to bowiem nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż pożyczkobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia opłat z tytułu kosztów obsługi w domu, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Z jednej bowiem strony opłaty te są rażąco wygórowane, gdyż ich

zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do tych kosztów – Sąd ocenił jako prowadząca w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści i naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Pokreślić należy, że przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia. Działanie legitymizowane treścią zapisu prowadzi w rezultacie do obciążenia zadłużonego klienta kolejnymi zobowiązaniami w praktyce utrudniając mu możliwość uregulowania należności wynikającej ze zobowiązania pierwotnego.

Z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd żądanie pozwu uznał za całkowicie nieuzasadnione. Skutkiem bowiem ustalenia przez Sąd abuzywności zapisu umowy jest brak związania nim konsumenta.

Na marginesie wskazać należy, że postanowienie o treści podobnej do zakwestionowanego przez Sąd w sprawie niniejszej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sadu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29.10.2015r. sygn. akt XVI Ca 489/15, Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieście z dnia 3.3.2016r sygn.. akt. XVIII C 3935/15, i wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy .”.

Podzielając w tym zakresie argumentację zawartą w uzasadnieniu w/w wyroków wskazać należy, że powód zastrzegł sobie uprawnienie do podejmowania względem pozwanej czynności pobierania opłat w domu, mimo braku w tym zakresie jakiegokolwiek normatywnego uregulowania, które upoważniałoby go do prowadzenia tego postępowania. W szczególności przepisem statuującym wprost takie uprawnienie nie mógł być art. 13 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Przepis ten zobowiązuje przedsiębiorcę do precyzyjnego wskazania wysokości opłat obciążających kontrahenta, nie jest jednak możliwym, by na tej podstawie wywodzić o uprawnieniu do prowadzenia pobierania opłat w domu oraz nakładania na konsumentów obowiązku zwrotu poniesionych przez niego kosztów tego w całości. Brak norm upoważniających pozwanego do podejmowania w/w czynności oznacza bowiem, że podstawowym i zarazem prawnie dopuszczalnym sposobem dochodzenia roszczeń jest procedura określona przez przepisy ogólne. Zaznaczyć należy, iż jest to jedyna prawnie dopuszczalna forma, której dłużnik zobowiązany jest się poddać. Koszty postępowania sądowego są natomiast kompensowane zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy uregulowaną w art. 98 § 1 kpc, w świetle którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Tymczasem w warunkach niniejszej sprawy powód dochodził od pozwanej kosztów, które generowane były innymi, dowolnie obranymi przez niego działaniami. Podejmowanie takich czynności winno jednak odbywać się na jego koszt i ryzyko. Egzekwowanie należności przez pobieranie w domu klienta stanowi wyłącznie rezultat swobodnego wyboru wierzyciela i z tej przyczyny wynikłe stąd koszty winny być przez niego pokrywane.

Przedsiębiorca, decydując się na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek gotówkowych winien uwzględnić specyficzne dla niej ryzyko transakcyjne (np. ryzyko nieterminowego wykonywania zobowiązań). Stąd na dezaprobatę zasługuje działanie powoda polegające na określeniu liberalnych przesłanek weryfikacji podmiotów - jak to zostało przez niego określone "zestandardyzowanych", które mogą zostać jego kontrahentami (np. w porównaniu do wymogów stawianych przez instytucje bankowe), zaś zwiększone w związku z tym ryzyko kompensowane jest przede wszystkim poprzez przeniesienie na konsumentów wszelkich kosztów wywołanych wykonywaniem zobowiązań. Przyjęty przez w takim układzie działalności przedsiębiorcy model skupiony jest na maksymalizacji zysku wskutek maksymalizacji ilości zawartych umów, a koszty wywołane umowami przenoszone są na konsumenta. Powyższa argumentacja uprawnia do określenia tych umów jako ryzykowne (w porównaniu do podobnych produktów bankowych), czyli takie o mniejszym prawdopodobieństwie samodzielnej spłaty i wobec takich konsumentów podejmowane są dodatkowe czynności. W ocenie Sądu obranie takiego modelu prowadzenia działalności gospodarczej, a w ślad za nim kreowanie regulacji o treści omawianej powoduje uchylenie

ciążącej na przedsiębiorcy odpowiedzialności za zawierane przez niego umowy (w szczególności te o podwyższonym ryzyku nieterminowej spłaty). [...].

W konkluzji należy zważyć, że kwestionowane postanowienia pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania - koszty czynności pobrania rat w domu. Nie są to wszakże czynności, które pożyczkodawca podejmuje na zlecenie konsumenta, bądź w jego interesie.

Uznając więc omówione postanowienia umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną a jednocześnie postanowienia te kształtowały jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło (...)) Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu. Przy czym, co istotne w sprawie niniejszej, na aspekt ten pozwana wskazywała, wadliwie przywołując w tym zakresie - w miejsce abuzywności postanowień umownych - instytucję wзыску.

Mając powyższe na uwadze, wobec abuzywności wyżej omówionych zapisów umownych , spłaconej pozostałej kwoty wynikającej z umowy pożyczki - Sąd w pkt. I wyroku oddalił powództwo. Orzeczenie w tym zakresie wydano z uwzględnieniem brzemienia art. 385¹ §1kc.

Fakt przegrania sprawy przez powoda znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie II wyroku. Powód został bowiem uznany za przegrywającego spór. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonej opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych tj. w kwocie 90 zł, opłaty od pełnomocnictwa- 17 zł . Stosownie więc do przewidzianej w art. 98 i

108 kpc zasady rozliczania – obciążają powoda koszty procesu w części przegranej , więc taka kwota 100 % - 137 zł taka kwota została na rzecz powoda wskazana, która uiszczył w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanej;
3. akta przedłożyć z wpływem lub po 28 dniach.